

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ซาบซึ้งในหทัย [19]
ตอน อย่างนี้ถูกไหม? อีกนานไหม?

โดย

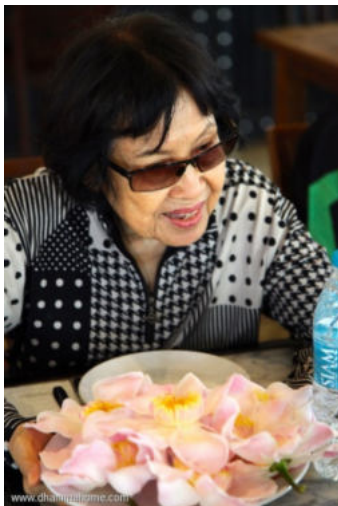
วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ซาบซึ้งในหทัย [19] ตอน อย่างนี้ถูกไหม? อีกนานไหม?

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

สืบเนื่องจากที่ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ได้รับเชิญจากคุณเมตตา ชัยศรีโสภณกิจ และคุณหญิง (น้องสาว) เพื่อไปรับประทานอาหารกลางวันที่ร้านครัวดอกไม้ขาว สาขานนทบุรี-เมือง เมื่อวันศุกร์ที่ ๑๖ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๙

แม้จะเป็นเพียงการรับประทานอาหารในช่วงเวลาสั้น ๆ และในช่วงที่กำลังรับประทานอาหาร ก็เป็นเวลาเพียงที่มีผู้มารับประทานอาหารเต็มร้าน มีเสียงต่าง ๆ ทั้งเสียงพูดคุยกัน เสียงจาน เสียงช้อน เสียงลากเก้าอี้ ฯลฯ การสนทนาบนโต๊ะอาหารจึงจำกั้อยู่เฉพาะผู้ที่นั่งใกล้ ๆ กันเท่านั้น แต่แม้กระนั้นเวลาเล็ก ๆ น้อย ๆ หลังรับประทานอาหารเสร็จก็มีค่าอย่างยิ่งแก่ผู้ที่เจียโสตลงสดับ ในคำเพียงไม่กี่คำ ที่ท่านอาจารย์กล่าวแก่ผู้ร่วมโต๊ะอาหารในวันนั้น ช่วงเวลาสั้น ๆ ที่เสียงต่าง ๆ เจียบสงบลลงสำหรับข้าพเจ้าแล้ว แม้เพียงประโยคสั้น ๆ คำสั้น ๆ ก็ทำให้จดจำ ย้ำเตือน แน่นหนักลงในหทัย คำที่ท่านอาจารย์กล่าว ในขณะที่ท่านลุกขึ้นยืนก่อนเดินทางกลับ ว่า "ไม่ต้องคิดว่าเราถึงไหน แค่เข้าใจให้ถูกต้อง" เป็นคำที่ดังก้องอยู่ด้วยความซาบซึ้งใจและปิติแก่หัวใจอย่างยิ่ง เป็นคำกล่าวที่เป็นเหมือนการให้กำลังใจ แก่ผู้ร่วมสนทนาในวันนั้น ซึ่งได้ปรารภกับท่านอาจารย์ว่า บางครั้งตนเองก็คิดและพิจารณาว่า

ที่คิดว่ามีความเข้าใจธรรมนั้น จริง ๆ แล้ว เป็น
ความคิดว่า "เราเข้าใจ" หรือเป็น "ความเข้าใจ"
(ปัญญา) กันแน่?

อนึ่ง คำจริง ไม่ว่าจะพูดโดยนัยไหน ใช้คำ
ต่างกันอย่างไร หากเป็นคำจริงถูกต้อง ตรงตามที่
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงแล้ว ย่อมเป็นคำ
ที่เกื้อกูล ตอกย้ำ นำไปสู่ความมั่นคงขึ้นในหนทาง
ของการอบรมเจริญปัญญาตามกำลังของความ
เข้าใจของแต่ละบุคคล ซึ่งจะเป็นความเข้าใจขึ้น
เข้าใจขึ้น ทีละเล็กทีละน้อย ดังที่ท่านอาจารย์
กล่าวย้ำเตือนบ่อย ๆ เพื่อรู้เท่าทันถึงกิเลส ความ
ติดข้อง ต้องการที่อยากจะรู้เร็ว ๆ มาก ๆ ซึ่งเมื่อ

ข้าพเจ้าขับรถเดินทางกลับ ก็ได้พูดคุยกับอาจารย์สงบ เชื้อทอง และพีแดง (พลอากาศตรีหญิง
กาญจนา เชื้อทอง) ที่นั่งรถไปด้วยกัน โดยอาจารย์สงบได้กล่าวเปรียบเปรยให้ฟังว่า เปรียบเหมือน
เด็กนักเรียนเตรียมอนุบาล ถาถามหาความเข้าใจในความรู้ระดับดอกเตอร์ ซึ่งจะเป็นไปได้ไหม?
อะไร? ที่ทำให้บุคคลที่เริ่มศึกษาธรรม ได้ฟังและเข้าใจ เพียงนิด ๆ หน่อย ๆ หลงคิดไปว่า จะมี
ความเข้าใจมาก ๆ เร็ว ๆ อย่างนั้นได้!!! ความติดข้อง ต้องการ (โลภะ) ที่แฝงอยู่ในใจของทุกคนนั้น
แนบเนียนสนิทยิ่งนัก ที่จะชักพาไปสู่หนทางที่ผิดได้โดยง่าย (ท่านเปรียบเหมือนเพื่อนสนิทติดตาม
ไปด้วยทุกหนทุกแห่ง)

ขณะที่ทุกท่านยื่นรอเพื่อกราบลาส่ง
ท่านอาจารย์ที่หน้าร้าน ท่านอาจารย์มีเมตตา
เดินเข้ามาหาและกล่าวแก่ข้าพเจ้าในท้ายที่สุด

ว่า ลองคิดดูว่าจะนานสักเท่าไร ที่ "ปัญญา" เขาจะค่อย ๆ "รู้และละ" จนละเอียด จนทั่ว จน
เกลี้ยงเกลากันจนไม่เหลือเลย...กราบแทบเท้าท่านอาจารย์ขอรับ ความเมตตาของท่านอาจารย์เพียง
เท่านี้ ก็มีค่ามากมายนักหนาแก่ชีวิตในชาตินี้ของข้าพเจ้าแล้ว เป็นคำสั้น ๆ ที่ย้ำเตือนแก้ไข ใน
ความมั่นคงขึ้นแห่งศรัทธาว่า ความรู้กับความไม่รู้ ชาติแล้วชาติเล่า ต่างกันอย่างที่บุคคลที่ไม่รู้
ย่อมไม่มีวันที่จะรู้ได้เลยจริง ๆ ใครเลยจะช่วยใครได้ ถ้าไม่มีวันนี้ที่เข้าใจขึ้น วันหน้าที่จะประจักษ์
แจ้งความจริงตรงตามที่ได้ฟัง ย่อมมีไม่ได้อย่างแน่นอน ทุกคนปรารถนาสุข ไม่อยากมีทุกข์ แต่...
ขณะนี้กำลังเป็นทุกข์ ใครรู้? กำลังเห็น ก็เป็นทุกข์ ใครรู้? กำลังได้ยิน ก็เป็นทุกข์ ใครรู้? น่าสงสัย
ไหม? ที่ไม่รู้!!! ใครไม่รู้? สงสารใคร?

ขอบพระคุณและอนุโมทนา
ภาพที่ประทับใจอีกครั้งหนึ่งในสังสารวัฏ
จากคุณนภา จันทรางศุ ครับ

คำที่ท่านกล่าวในวันนี้ที่ว่า "ไม่ต้องคิดว่า
เราถึงไหน แค่เข้าใจให้ถูกต้อง!!!" ทำให้ข้าพเจ้า
หวนคิดถึงคำที่ท่านอาจารย์เมตตากล่าวเตือนที่
มูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา เมื่อวัน
อาทิตย์ ที่ ๑๑ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๙ ว่า
"ฟังให้เป็น" (คือ เข้าใจสิ่งที่กำลังฟัง เข้าใจคำที่ได้
ฟัง) และอีกประโยคหนึ่งที่หวั่น (ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ เดอะรอยัล ปรีนเซส คอนโดมิเนียม หัวหิน ๖-๘
กันยายน ๒๕๕๙) ว่า "การฟังธรรมะ เฝื่อนไม่ได้
เลย ไม่ต้องไปฟังเยอะ!!! ขอให้เข้าใจ คำที่ได้ฟัง!!!"
ไป ๆ มา ๆ "หัวใจ" ของการฟังหรือการศึกษา

ธรรมะ มีเพียงประการเดียว ซึ่งท่านอาจารย์มีเมตตา พูดเตือนบ่อย ๆ คือ "ฟังและเข้าใจสิ่งที่ได้ฟัง" ดูเหมือนง่าย เพียงเท่านั้นเอง!!!!...แต่...ฟัง...แล้วก็...ลืม!!!!...

นี่เป็นสิ่งที่ยืนยันและตอบคำถามในใจของทุกคนได้เป็นอย่างดีไหม? ว่า ฟังอย่างนี้ ถูกไหม? และ ต้องฟังอีกนานไหม?

กราบเท้าท่านอาจารย์
ขอบพระคุณและอนุโมทนาพื้เมตตาและคุณหนึ่ง
และขออนุโมทนาในกุศลจิตของท่านครับ

